

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Šserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihcizisčezetni a płaczi šchtwórtlětnje 5.— hr. i portom 6.— hr.

Reformazijski šwjedžeń.

Šuf. 12, 48.

Bošledni šwjedžeń, kiž šo w Božich domach našich šerb-
šich wofadow šwjeczešče, bě žnjowu džakny šwjedžeń. Na nim
šo džakowachny ša wšchěduy khlěb, ša wšchitke kražne bohactwo,
šotrež bě nam tón Šnješ našch Bóh narosčez dał na našich polach,
šopjelniwšchi tež w tutym lěcze šwoje stare šlubjenje: Zał dotho
šacž semja štačž budže, njedyrbi pšchěštačž šyw a žně. Našch
Šbóžnik pak praji: Čłowjek njeje žitwy wot khlěba kameho, ale
wot kóždeho kłowa, šotrež pšchěš Boži rót wuńdže. A Bóh tón
Šnješ nam nětko tež kóžde lěto duchowny khlěb šwojeho kłowa,
šbóžnocžinjazeho ewangeliya, i luteje wótzowščeje dobroty a šmil-
nosčez bjese wšchěje našchěje šašlužby a doštojnoscze pošćiczuje,
wofebje nam štatwam ewangelišto-lutherščeje žyrkwoje. Ša njón
Bohu šo džakowacž a ša wšchitko wušywawške džělo jeho wot-
rocžkow, wofebje Marčžina Luthera, na roli čłowškich wutrobow,
i temu šwjecžimy tónle reformazijski šwjedžeń. Šo bch-
my jón hódnje woběšli a na nim šo na Bohu špodobaze wach-
nje džakowali, dha šedžbujmy na Šnješowe kłowo, kiž rěka:

„Komuž wjele date je, wot teho budže šo wjele pytačž, a
šomuž je wjele poručžene, wot teho budže šo tež wjele požadacž.“
Wobhladažmy

1. kał je nam ewangelištim kšchěščžijanam wjele date, a
2. kał budže teho dla tež wot našch wjele požadane.

1. Nam ewangelištim kšchěščžijanam je wjele date! Šo wo-
pomńmy najprjódžy na džeknišchim šwjedženju, šotrež jenož
my ewangelišny woběndžemy. Šoho dha šmy pšchěš škutł refor-

maziye na přěnim měsčezje šažo doštali? Šeho Šnješa Škřystuša,
kiž je kłowa našchěje žyrkwoje. Šač porědko bu tola w čažu do
Luthera jeho mjeno mjenowane w kšchěščžanštwoje! Niž na njeho
a jeho šašlužbu buchu čłowjekojšo pošakowani. Na jeho měšto
běchu šstupili šwjata Marja a drušy tak mjenowani šwjecži, šamž
kiž wudawawšče, šo je naščlednik Škřystušowu, šo ma na Šětro-
wym stole šedžo we wěžach wěry a šwědomnja šam roškasowacž.
Šo tym, šo je Luther 1517 šapocžal wěru wot tajkich čłowjekšich
škludow a pšchistawkow pšchěš šwoje pišma a přědowanja wu-
čžicžecž, po tym šo šu ewangeliške štatwy 1529 na šejmje we
Špenjeru ššawnje ša jeho wučžbu wušstupili a protestowali pšchě-
čžitwo jej napschěčžitwym wuššawkam, po tamnej 30 lěš dotho
štrajazej wójnje, šotraž bu w 17. lěšštotku dla nabožiny w našchim
wótznym kraju wjedžena, je nětko hinał. My kšwalimy nětko
šažo Škřystuša jako šwojeho jenicžkeho njebjěškeho Šnješa, wón
je našch jenicžki ščrednik a šaššupječ. W našich Božich domach
šo přěduje wo nim, šotrež nam je wot Boha ščžinjeny i mudrosčži
a i prawdosčžži, i šwjecženju a i wumoženju, pšchěš šotrehož krej-
ny mamy hrěchow wodacžez. Ššamo we wěšštych katoliškich štro-
nach da šo nowy kłóž kšchěšecž, kiž pšchěš jene pšchěš i tam-
nym štarym šwědčženjom japoschčtoła Šětra wo Šesužu: A njeje
w žanym druhim šbóžnosčž, tež njeje žane druge mjeno pod nje-
bjom date čłowjekam, w šotrymž my mohli šbóžni bječ.

My pak nětko šažo nješnajemy jenož Šnješa Škřystuša a
šbóžnosčž, šotraž šo pola njeho namaka, my wěmy tež tón prawy
pučž, kiž i njemu wjedže. Šdžž katoliška žyrkej poručžuje: Čhješch-
li šbóžny bječ, dha mašch šwoju šbóžnosčž šam šašlužicž pytačž
pšchěš wěšte dobre ššutki, pšchěš dawanje jałmožiny, pšchěš čžělně

pouczowanie a posćenje, psches cžahanje na hwojate městna, psches spěwanje po paczerju, psches fastupjenje do kłoschtrow pod wotpołożenjom hłubjenjom, so chzesch khudy wostacž, ho njewože-
nieč a pschedstajenym we wschěch padach po hłuschny wostacž, dha
hižom nasche džeczi se hwojeho katechizma wjedža, so je wěra do
Khrystuža, kiž, jeli so je prawa a žywa, naž wotdžeržuje wot
hrěschenja, jenicžki wěsty pucž k sbóžnosći.

A hřědki, pschi kotrychž trjebanju a naložowanju ho móžemu
na tajkim pucžu k žiwjenju sđeržecž, my je tež sažo mamy. Bože
hłowo w hwojatej bibliji, kač njesnate a sacžemnjene bě wono dołhe
cžahy bylo! Kač žadna bě kniha hwojateho pišma do Luthera, kač
porědko ho namakasche w jennym domje! A temu bě spižana we
zusej hebrejskej, grichiskej a łacžanskej rěcži, kotraž bě tola jenož
wucženym snata. A hdyž bě ho tež wot tutych tón abo tamny
spytak k pscheložkom do ludoweje rěcže, sčto to pomhasche, hdyž
bě tola bamž ludej sakasak bibliju cžitacž. Wot Lutheroweho cžaha
je to nětko wschitko hinaf. W narodnych rěcžach ho Bože hłowo
cžita w zyrkwyach a schulach a w domach. Sa mały pjenješ móže
hebi je tež najhudschi kupicž, so by we nim pytal a namakak pucž.
kiž k sbóžnosći wjedže. Woprawdže, wjele je nam ewangelikim
kchescžanam date. Duž pač tež

2. wjele budže wot naž požadane.

Esy-li ty, luby bratsje, někajti dar sficžil jenemu hwojich
hobucžlowjekow, dha wocžakujesch, so ho tutón sa njón tebi dža-
kuje. Sčto wocžakuje tež twój njebjeski Knjes, kiž je tebi se
hwojim psches Luthera sažo wotkrytym ewangelijom tač drohotne
pokladny, tač bohate hřědki hwojeje hnady darit? Wón wocžakuje,
so hly ty jemu sa nje džakowny. W cžim budže pač twój džak
dhrbjecž wobstacž? So trjebasch! tebi darjene kubla a hřědki tač,
so psches wužiwanje tych hamyh dospolniaschi ewangeliski
kchescžijan budžesch, w pschezo twjerdschey wěrje do Jesom
Khrysta, hwojeho Sbožnika, stejisch. A tajkej wěrje pač tebe
Bože hłowo pschezo k nowa cžeri a wjedže, hdyž jo hlyschisch a wo-
barnujesch. W Božim domje ho wono předuje. Esy dha jow,
tač husto hacž ho wono hlyschecž dawa na njedželskim a hwoje-
dženskim dnju? O nasche husto tač prošne Bože domy, kač
jich něme kamjenje tač wótije rěcža wo njedžakownosći tych, kiž
hu tač wnyřoko wobhnadženi wot jich Knjesa a Boha! W hwojim
domje, luby bratsje, masch hwoju bibliju. Ale hdyž dha? Nje-
leži wona w kucžiku saprósčena w towarštwje druhich schulskich
knihow, do kotrychž wjazy pohladat njejšy po tym, so hly se
schule wustupit? O kač tute saprósčene, w kucžikach ležaze biblije
w ewangeliskich statofach rěcža wo njedžakownosći tych, kotrymž
bě wnyřoke kublo doměrjene wot jich njebjeskeho Knjesa! Wo pschi-
kladže tamnych kchescžijanow w Beroje, wo kotrychž ho w Sa-
poschtolskich skutkach 17, 11 praji, so ho woni wschědnje wob-
honjachu w pišmje, cžimny tež my. Sčtož pač jow cžitamy a
hlyschimny, to rozpomimny a wobkhowajimny tež we wutrobje a
složujimny ho po tym w žiwjenju, po hłuschni tamnemu Jakubo-
wemu napominanju: Budže pač cžinjerjo teho hłowa, a niž
jeno po hłuscharjo! Sčtož we wěrje steji a ho we hwojich hřěchach
troschtuje hnady Božeje w Khrystužu, tón ma hwoju wěru jako
živu wopokasacž w dobrych skutkach bohabožasneho žiwjenja.
Wobtedžujimny Pawolowy hłóž (2. Tim. 2, 19): Njech wotstupi
wot njeprawdosče, sčtož mjenuje to mjeno Khrystužowe! a tam-
ny (Tit. 2, 12): My dhrbimny saprěcž bjesbóžne waschneje a hwołne
lósčny, a póczjive, prawe a bohabožasne žiwjenje wjesč tu na
tym hwočeje. Haj, wopokasujemny ho wschudžom a pschezo jako
prawych naglědnikow teho Knjesa Jesom Khrysta, kotrymž Bože
hłowo a Boža wola psche wscho dže, a kiž ho próžuja, w jeho kra-

lestroje pod nim žiwi byč a jemu hlyčicž w prawdosći, njewi-
nosći a sbóžnosći. Hamjen.

Kermuscha.

Kač lubosne hu tvoje wobhdenja, Knježe Zebaoth!

(Psaln 84, 2, 3.)

Hłóž: Kač rjenje hwočzi jernicžla...

Spěw saspěwajče k wutrobny

Wy kchescžijenjo wěrjazy

Tom' Knjesej k zylej duschu.

Esso Bohu Knjesej džakujče,

So schitowak a sđeržak je

Nam lubu zyrkej naschu.

Sswjaty, hwojaty saspěwajče,

Cžesč dajče Bohu Wótzej,

Esnyej jeho, Sswjatom' Duchej.

Pój, ludo Boži, wješel ho,

So masch ty Boha wjeršneho

A jeho žohnowanje!

O, woptajče a hladajče,

Kač dobročitny nasch Bóh je!

Jom' pschinjež džakowanje!

Hnadu, radu, wschitkim ludžom

Dawa wschudžom wo dnjo, w nožy,

Wšcho ma Bóh we hwojej ruzy!

Budž Tvoje mjeno cžescžene,

Psches hwojatoh' Ducha hwojecžene

Budž cžělo, nascha duscha.

Njech rosčje tvoje kraleštw

Wo zylim hwočeje schěroko,

Cžesč, khowalba Tebi hlyscha.

Spěwaj, dželaj, kač ho hodži,

Ludo Boži, cžesč daj Bohu,

Pohlyschny budž jeho hłowu!

Kač luby je nam Boži dom,

Sdžež ruka Boža nuts a won

Je wodžila naž wschitkich!

We hłowje je Bóh pschischol k nam

A hwojoh' Ducha dač je nam,

Esso sjewit w skutkach wullich!

Swjedel, wješel ho nětko duscha,

Kač ho hlyscha w hwojim Knjesu!

Wutrobu hwojecž zylu jemu!

Ty we naž a my we tebi,

We twojim sbóžnym towarštwi

Byč, wostacž wěcžnje cžemny.

Njech wot tebe naž njedželi

Tu nicžo w tutej zysobi,

Hacž k tobu dom my džemy.

Wschitkich, wschitkich Tvoja hnada

Wumož k pada, Jesu luby,

Wumož naž se wscheje nusy.

Ty jónu hwojny shromadžisch,

Na wěcžne hwoj lud wobsožisch,

Kiž wukupit hly hebi,

Nam hwojoh' hwojatoh' Ducha daj

A k sbóžnosći nam dopomhaj,

Tam hlyčicž cžemny tebi.

Wumož, wumož naž wot teho
 Wšeho ſteho Jeſu móžny,
 Daj nam jónu dom naſch wótžny.
 Naſch wótžny dom ſu njebješa,
 Tam duſcha wěcžnje pſchebſka,
 Je wumožena ſ Boha,
 Se wſcheje nuſy, ſ hubjenſtwa,
 Sdny ſbóžnje džěſche ſe ſwěta,
 Je wěcžnje pola Boha!
 Snježe, tebje lubo mamy,
 Wunawamy mjeno tvoje,
 Čžni naž wſchitkich džěcži ſwoje.

F. W.

Chzeſch ſtrowoſež doſtačež?

Pod tutym napiſmom je njedatno w čžiſtle 37. tuteho ſopjena jara ſedžbowanja hódny naſtawſ ſ nowa na wulku duchownu ſchodu w naſchim ludowym žiwjenju poſaſa, mjenujžy na tamnu we wſchěch worſchtach naſcheho luda daloko roſſchěrjenu pſchiwěru a njewěru, kotraž ſebi w čžaku nuſy a ſhorofce nimo Boha na čžemnych pucžach pſches wſchelle kuſta a čžiniki radu, pomoz a wuſtrowjenje pyta. Čžěhowaze čže dodatſ byčž ſ ſpomnjenemu wažnemu naſtawſej pſchecžiwu tajſtemu ſpocžinanju. Pſchetož ſo je to hrěch, wulki hrěch, runjež ſwět to přěje, je bjese wſcheho praſchenja a njemóže ſo naſchemu narodej doſež huſto a wótſje do ſwědomnja woſačž. Čž tajſej ſhutnoſežy a wótroſežy rěcži ſwojate piſmo pſchecžiwu temu ſ jažnymi ſłowami! „Sdny ty do kraja pſchindžeſch, kotryž tón Snjes, twój Bóh, tebi dacž budže, dha njenawučž ſo čžinicž po hroſnoſežach póhanow, ſo njebudže mjes tobu namaſany wěſchecer ani dnjow wuſwoleč ani kiž by na ptaſow woſanje ſedžbowal ani kuſkač ani ſarjeknjet ani kiž teho čžorneho praſcha ani zejchow wuložer ani kiž mornych praſcha; pſchetož ſchtóž to čžini, je temu Snjeſej hroſnoſež. (5. Móſj. 18, 9—11). — A niž jenož ſchtóž to čžini, je jemu hroſnoſež, ale tež ſchtóž ſebi na tajke waſchnje a na tajſim pucžu radu a pomoz pyta. Poſlučaj!

Iſraelfki kral Ahaſja w Samariji běſche ſchoril a wupóſta póſlow a džěſche ſ nim: „Džicže a praſchecže Baal-Sebuba, boha w Akronje, hačž budu wot teje ſhorofce wocžerſtwicž. Ale jan- džel teho Snjeſa rěcžeſche ſ Heliſom: Staň a dži póſlam Samariſkeho krala napschecžiwu a rjekň ſ nim: Njeje dha žadny Bóh w Iſraelu, ſo wy Baal-Sebuba praſchecž džecže, boha w Akronje? Tehodla tač praji tón Snjes: Ty njebudžeſch ſ teho ſoža ſtanycž do kotrehož ſy ſo lehmſ, ale budžeſch ſmjercže wumrjecž. (2. Kral. 1, 2—4). — Kač wjele njeje ičy džehniſchi dženi, kotſiž runje tač čžinja, kač jaſtarſku kral Ahaſja pſched ſkoro 3000 lě- tami! Čž hromadami běhaja ludžo, ſtari a mlodži, w měſtoch a na wſkach ſ wěſchecerjam a ſhartylkadžerkom, ſo bychu ſebi pſchi- chod wěſchecžicž dali. Ach, woni njewjedža, ſchto čžinja. Pſchetož ſchtóž ſo ſ wěſchecerjami ſapara, ſo pſches to ſ čžertom ſapara a pſchijeke ſam poſlecže na ſwoje žiwjenje. A to ſo poſdžicho pſchezo ſažo poſajuje.

Ach, praja tu někotji ſe ſmējazym rtom, to wſchačž bě tola jenož žort. Čžnych ras ſlyſchecž, ſchto tež budže ni wěſchecerka pſchipowjedžicž. — Njedč je, wot tvojeje ſtrony běſche to žort, ale čžert to ſa žort njemějeſche. Čžert wſa tón poſlicženy porſt a ſ tym žylu ruſu a žylu woſobu. Wěč hroble, ſchtóž ſo ſ wěſchecer- jemi ſapara, ſo ſ čžertom ſapara. Sdny potom čžlowječ ſ ža- nemu mērej pſchincž njemóže, hdyž w ſwojini ſnutſlownym ži- wjenju dale do přědka njepſchindže — jowle je teho wina!

Hſchecže doſho ſem njeje, tač piſaſche pſched krótkim (10. ſept. 1922) wudawač němſkeho nabožneho ſopjena „Heilig dem Herrn“, ſo mējach ſ mlodym mužom čžinicž, kiž čžyſche tač rady ſ wěre pſchincž, a tola ſ temu njepſchindže. Wjele čžaka ſym na njeho wažil. Wſchitko bě podarmo! Na to je druhi ſ nim rěcžal, hodžiny doſho. Tež podarmo! Hſchecže tſecži bratr je ſo wo njeho prózowal. Čžžo bjes wuſpěcha. Na poſledku praſchach ſo jecho: Je ſnadž pola waž někaſki woſebity ſadžewč, kiž wam napschecžiwu ſteji? Njemóžu ſebi to hinač wuložicž: na wa- ſchim žiwjenju dyrbi někaſke poſlecže ležecž. Čžže ſnano ras pola wěſchecerja abo wěſchecerki pobylč? — Haj, to ſym! — Slejce, ja prajach, tole je we winje na tym, ſo ſo njemóžecže pſchecžicžecž. Wón ſo ſmējěſche a džěſche: To wſchacž bě tola jenož žort! — Wěcže, hai! tač ſeže wy tu wěž wobhladač, ale čžert, to wam praju, je : prawdže tač mēnič. Wy ſeže ſwoje žiwjenje pſches to pod čžezte poſlecže pſchijekeč. A tač doſho hačž wy to ſa čžezki hrěch njepſojnaječze a poſutu ſa to njecžinicže, nje- budžecže wot teho ſwobodny. — Wón dženska hſchecže ſwobodny njeje.

Hſchecže wjazh ludži je, kotſiž druhi čžemny pucž naſtupja. Woni ſo dadža ſarjekowacž abo kač rad praja, ſo bychu tej wěžy rjenſchu a pſchistojniſchu draſežicžku woblekli, ſažohnowacž. Tež pſched tym warnuje tamne horkach naſpomnjene ſopjeno ſ ſhut- nyimi ſłowami. „To klinečži tač rjenje a pobožnje, hdyž „mudry“ muž abo „mudra“ žona mjeno trojenicžkeho Boha wurjeknje, to wſchačž dyrbi tola něſchto dobre byčž. A tač dadža ſo tamſhnty ſažohnowacž. Ach, jim ſo nježoni, ſo ſ tym hrěch kuſkaſtwa woběndu, kiž je hroſnoſež pſched Bohom, a ſo ſami pſches to pod wliw čžemnych mozow podadža. Tutón wliw čžemnych mozow ſo potom nad nimi pſches to poſaſuje, ſo ſu wot leſtraſkich myſlow čžwilowani. Sdny čžedža ſo modlicž, ſběhaja ſo w duſchi nje- horne, bohanjeſke myſle, kiž ſo ſ wuprajenju na jaſyč čžicžecž. Wbohi čžlowječ wſchačž wě: Ja ſebi tajke myſle njecham myſlicž, wone njepſchindu ſe mojeje wutrobny. Ale wone tu ſu. To je ſežehwoč kuſkaſkeho hrědža. A potom pſchindu ſ tajſim hanječ- ſtim myſlam hſchecže druhe čžezke, haj bludne a ſamomordaſke myſle. Čžert je ſurowy njepſchecžel, a ſchtóž ſo ſ nim na- ſadžuje, teho wón ſebi žada jako ſwoje rubjenſtwa. Čžy-li ſ taj- kimi hroſbnymi wěžami čžinicž mēč, dha čžini poſutu a woſaj ſo ſ pſchekamarjeje wſchitkich ſwojaſkow, kiž móže ſamlutki tebie wot teho wotwjaſacž a čže čžiſteho ſmucž w ſwojej krowi. Jenož kohož tón Čžyn wuſwobodži, je prawje ſwobodny. Čžnadž praji mi ſ hlowu wijo tón abo tamny: Pomha pač to tola! Pſchecželo, haj wſchačž, ſo to pomha, to njeprěju. Ale to ſo praſcha, kaſka móž to je, kotraž pſchi tym ſtutkuje. To pač žana druha móž njeje, hačž ſatanowa móž, a tón dawta ſebi ſwoju pomoz droho ſapla- cžicž, ſ wěcžnej ſbóžnoſežy. Njeje to pſchedroha placžina?“

A hdyž ma čžert tajku móž, nima Snjes Jeſuſ wjele wjazh možny? Njeje wón na Golgacže hadej hlowu roſteptal? Čžchtož čžert ſamóže, ſamóže Jeſuſ džekacž krócž. Jenož na dowěrjenju nam pobrachuje. To je žaſoſež! Njeje dha žadny Bóh w Iſraelu, kotryž praji: Ja ſym tón Snjes, twój lěkač? Njeje dha žadny Čžožnik na ſwěcže, kiž ſo naž praſcha: Čžzeſch ſtrowy byčž? Kiž naž tač luboſnje ſ ſebi proſy: Wóječe ſem te mni wſchitžy, kiž wy ſpróžni a wobčeženi ſeže, ja čžy waž woſſchewicž? — Čžzečž- my jecho pſches naſche dowěrjenje! Wěrmny jemu na ſlowo! A dženska hſchecže kač jaſtarſku budžemy džitny jecho hnady na ſebi ſhonicž. —

Wot šwjateho wotkasanja.

S k o b : **Buščezje mje — —**

A wječeri wolani hrěšchnizy su na semi; — Pola Jesuša je hnada, — Wumozenje i hrěšchnoh' pada — W Jeho šwjatym čželi, w krwi.

Hnada je sawěrnje; — Prijedy hacž Anjes čžerpjesche — Wu-
stajit je wotkasanje — Čžela Joh' krowě wužiwanje, — So w nim
mėli žiwjenje.

Hnada je woprawdže; — Šhrystuš kam šo woprueje, —
Eswoje čželo da nam w khlěbje, — Eswoju šwjatu krej we winje.
— O kak Jesuš lubuje!

W Jesušu w Šhrystušu — Mamy šbžnosć njebjestu. —
„Sa naš“ je Anjes čžerpil w šwěczi, — Sahubil wšchě našch
hrěchi, — Wumohl naš je šwojej krowi!

A Jesušej Šbžnikaj — Wolam šo w nudy wšchaj; — W ža-
nym druhim njeje šbžnosć, — Šrěchow wodacže a prawdosć;
— We nim i dušhu derje stej!

Ponižne horze je — Wutrobine žadanje: — So bych mohl
pšchi Anjesu wostacž, — jeho dary, kubla dostacž, — Dusche
wěcžne žiwjenje!

S wěcžnosće lubosć je — Pšchischa k nam do čžagnosće. —
Sa naš Anjes šo wotročžl scžinil, — W čžlowski shtalcže
Bóh šo šjewil, — Šhwaleny do wěcžnosće!

S Bóšleje kražnosće — Stupil je do niskoće — Šbž-
nit, knjes a kral našch wěcžny, — Wšchšchi mēšchnil našch je
šwěrnny, — Dobyt nam je žiwjenje.

Wěcžne je žiwjenje, — Kiž nam Jesuš pšchinješe; — A nje-
mu hladam i wječeloscžu, — Jeho šhwalu i džakownoscžu — Sa
joh' wulke šmiljenje!

We dušchi, w wutrobi — Naschaj čžin šej bydenje; —
Pšchinčž k nam w twojim šwjatym šlowje, — Wutrobu, myšl,
posbėhni horje, — Anježe Jesu najlubšči!

Wutroba ponižna — W Anjesu šwojim radosć ma. —
Wumohl naš je i krowi se šwjatej, — Žiwjenje, mēr wukha-
džatej — S jeho šwjatoh' woblicža.

Esředniko Šbžniko — Daj nam dostacž žyle šo, — W two-
jej hnadže daj nam wostacž, — Šerbštvo šwjatych w šwětle do
stacž, — Wumožniko Jesuško!

Jesu, ty našch troscht šy! — Njewopuschčž naš we nudy!
— Daj mēr, hnadu, žohnowanje, — Budž našch šchit a wukho-
wanje, — Šhorym, šlabym pomozny.

W Jesušu Šbžniku — A Wótzej mojom' domoj du. —
Wón je wumohl naš wot šmjercže; — Jemu budž čžescž, šhwalba
wěcžnje — Sa wšchu šmilnosć, dobrotu!

Wječel šo šchescžanstwo! — Šbžnika našch šwojeho; —
S hrěcha mozy nětko stawaj, — Bohu šluž, Šom' šhwalbu da-
waj! — Bóh je wumohl čžlowjestwo! J. W.

Zyrkej a štat.

Wutoru reformaziški šwjedžen! Praščenje bė šo šbėhnylo,
hacž to hišchže krajny pšchipošnaty šwjedžen. To wón je a tuž
budžemy jón šwjecžicž mōž kaž hacž dotal.

Reformaziški šwjedžen je lėška runje taš w prawym čžaju.
Wutora do 5. novembra abo do šakiteho wólbneho dnja je taš
prawje tón džen, kotryž mōže naš wšchch nanajšlepje na tutu
wólbnu njedželu pšchihotowacž, naš dopomniwšchi na to, šchtož šo
pšched 400 lětami w našchim kraju stawasche, naš roshoriwšchi
i tym, šchtož po 400 šo w lēcže 1922 w kraju reformazije, w na-
šchaj Šakškej šlawasche. Tam tehdy wěra, šakožena na bibliju,
na Jesuša Šhrystuša a to ewangelijon wot njeho, — tu nětkle:
won i modlitwu, a tuž won i wěru a tuž wot i Jesušom Šhry-
stušom, i Bohom šamym se šchule, i džecžazeho žiwjenja. Tu

šmēja wšchitzy staršchi, wošebje paš tež čži staršchi, kotšiz šo tym
taš mjenowanym lėwym politiškim štronam wušlawachu a wu-
šlawaju, pokasacž, hacž jim wysche wšcheho politiška štrona a
jeje pšchikasnja: ty dnybisch mje wolicž! abo hacž jim wysche par-
teije a wysche politiški jich a jich džecži nješmjeretna dušcha, hacž
jim wysche hacž wšcho druge Jesuša Šhrystuša pominanje: Daj-
čže tym džecžatkam ke mni pšchinčž a njewobarajče jim!“ — Šaj,
„a njewobarajče jim!“

Praščeja šo nětkole husto: „Šchto wolicž a kak wolicž?“
Powschittlowna wotmowka na to je ta: Wol, wol na kōždy pad,
wol, a byrnjež bėžecž njemohl a wol na tu štronu, kotrejež šastu-
pjerjo šchitacž čžzeja nabožinu a wěru, zyrkej a nabožne wo-
čžehnjenje džecži a młodžiny! Mjes tutym štronami wušwol
šebi tu, kotraž šo čži najšlepje lubi. We wšchēm pšches jene
wšchaf je žanej štronu njebudžesch, tuž wol tu štronu, kotraž je
ša nabožinu a zyrkej a pšchecžimo kotrejež mašch hewaf mjes
wšchēm najmjenje!

A kōždy wol! kōžda wol! Nan a macž, šyru a džowfa, džed a
wowka a wulki džed a wulka wowka niz mjenje! A byrnjesch tu
a tam to fermuscha byla, njeńdž prijedy na fermuschu, dōniž nješy
wolil. A hospodar a hospoja fermuschneho doma, ty dnybisch
pšchi wšchch lubych fermuschnych hoščoch telko šhwile mēčž, šo
wolisch! Tuž k wólbje wšchitzy!

Dar lubosće.

Jedyn duchowny w Liverpoolu ša jedyn zyrkwiny twar hro-
madžesche. Wón do jenyh pšchekupškich kłamow pšchindže a tych
ludži wo dar ša njón prošesche. Tam bėsche runje bohatty knjes
w kłamach na wopneče, kotryž duchowneho proštwu tež šlyšesche,
ale wón ša zyrkwiny twar nicžo dacž nochžysche. Nětko tež šhudny
rybaš do kłamow pšchindže, kiž bė runje wječžor šwoje šyče wu-
požil, šo by hacž na drugi džen we nich rybow nakožil, a tež tu-
teho farar wo dar ša zyrkwiny twar prošesche.

Rybaš džesche, šo wšchaf je šhudny muž, ale čže tola malicž-
kosć dacž, tamna widowa pšchi Bōžim kashczu je džē tež mafo
dala. Na to wón ruku do dnybaka thny, wšchē šwoje pjenjesy
wucžže a je i wječeloscžu duchownemu da. Tón šo jemu wu-
trobnje ša to podžakowa a jemu pšchjesche, šo čžył Bóh jemu
najajtra bohatty šicžbu rybow wobradžicž. Šako tón bohatty knjes,
kiž šararjej žaneho dara dacž nochžysche, to šlyšesche, šo wón
njewěryzy šmējesche a k rybakej džesche: „Ša čžu wam wšchē
ryby wotkupicž, kotrež jutsje popadnjecže, a čžu Wam ša kōždy
punt rybow hrimnu wjazy šapčacžicž, dnyžli hewaf pšacža.“

Najajtra rybaš k šwojim šyčam džesche ša rybami hladacž,
a jich taš wulku šyru w nich namaka, šakšuz hišchče ženje prijedy
na jedyn ras popadnył njebē. Wón nětko šwoje ryby wša, i nimi
do domu bohateho knjesa džesche, a tutón dnybjesche šwoje šlu-
bjenje džeržecž, šhudemu rybakej wšchē popadnjene ryby wotewšacž
a jemu ša nje rjanu hromadu pjenjes šapčacžicž, kaš šo rybaš
pjecždžekacž krocž wjazy dosta, dnyžli bėsche džē prijedy šararjej ša
zyrkwinu twar daš.

S bliska a i dalosa.

— W **Draždzanach** wuhotowachu pōndželu, 9. oktobra,
šchtyri wožadny krotke ranšche nutrnoscže k šapocžatkej šchulšeho
šymišeho pošlėta, dokelž je minister kulta šchulške nutrnoscže šaka-
šak. Nutrnoscže buchu 1/28 hodž. rano džeržane a bėchu derje
wopytane, tež wot dorosčženyh. Dwe wožadže stej šo tehodla
rosčžudžikej, tute nutrnoscže kōždu pōndželu rano wotmēwacž.

Samolwity redaktor: šarar W h r g a c ž w Moščacžizach.